

HÃY SINH HOA TRÁI TỐT
Chúa Nhật Tuần VIII – Mùa Thường Niên
(Hc 27:4-7; 1 Cr 15:54-58; Lc 6:39-45)

Ai trong chúng ta cũng mong muốn mình và những người thân được hạnh phúc. Nhưng đâu là chìa khoá của hạnh phúc? Có tiền của nhiều, chưa chắc hạnh phúc vì người giàu cũng phải khóc; có nhà cao cửa lớn đất nhiều cũng chưa chắc hạnh phúc vì ba tấc đất mới thật là nhà; có vợ đẹp chồng bảnh bao cũng chưa chắc đã hạnh phúc vì con người như hoa cỏ đồng nội, chỉ một cơn gió thoảng cũng làm nó biến đi. Thánh Vịnh đáp ca của Chúa Nhật hôm nay chỉ cho chúng ta đâu là chìa khoá của hạnh phúc đó là *được tạ ơn Thiên Chúa*: Tạ ơn Thiên Chúa trong mọi hoàn cảnh như ông Gióp, “Đức Chúa đã ban cho, Đức Chúa lại lấy đi: xin chúc tụng danh Đức Chúa!” (Gióp 1:21). Và việc tạ ơn Chúa cách tuyệt hảo nhất là thánh lễ [Thánh Thể], vì theo nguyên từ tiếng Hy Lạp, Thánh Thể là *Eucharistia*, nghĩa là, tạ ơn. Như vậy, thánh lễ [Thánh Thể] chính là chìa khoá của hạnh phúc của mỗi người và của gia đình. Nếu thánh lễ có vai trò quan trọng như thế, chúng ta đến với thánh lễ với thái độ như thế nào? Câu chuyện đơn sơ sau có thể giúp chúng ta duyệt xét lại thái độ của chúng ta khi đi tham dự thánh lễ.

Vào một ngày Chúa Nhật, một anh giáo lý viên dạy lớp rước lễ vào lớp, và như thường lệ, anh ta bảo các em lấy giấy làm bài kiểm tra 15 phút. Câu hỏi của bài kiểm tra như sau: “Đâu là sự khác biệt trong thái độ của một người khi đi xem một trận đấu bóng có những cầu thủ nổi tiếng hoặc một buổi văn nghệ có những ca sĩ nổi tiếng với việc tham dự thánh lễ ngày Chúa Nhật?”

Trong khi đọc câu trả lời của các em, anh giáo lý viên xúc động với câu trả lời của Tèo và đã cho Tèo điểm cao nhất. Tèo viết như sau: “Đây là năm khác biệt trong thái độ của một người đi xem trận bóng hoặc buổi văn nghệ so với khi đi tham dự thánh lễ Chúa Nhật:

1. Xem trận bóng hoặc văn nghệ mất nhiều tiền mua vé, còn đi lễ không mất tiền [chỉ mất nếu muốn bỏ tiền giỏ].
2. Người đi xem trận bóng hoặc văn nghệ luôn đi sớm, còn khi đi lễ thì luôn đi trễ.
3. Người đi xem trận bóng hoặc văn nghệ luôn muốn ngồi ghế gần sân bóng hoặc sàn diễn, còn người đi lễ luôn ngồi thật xa khỏi cung thánh.
4. Người đi xem trận bóng hoặc văn nghệ luôn có thái độ vui vẻ, còn người đi lễ đôi khi có thái độ bực tức và khó chịu.
5. Người đi xem trận bóng hoặc văn nghệ không cảm thấy mất hoặc tiếc thời gian, còn người đi lễ thì cảm thấy mất thời gian.

Lời Chúa của Chúa Nhật hôm nay nhấn mạnh đến tương quan giữa tư tưởng, lời nói và hành động. Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta đôi khi nghe người ta nói đùa hoặc châm biếm rằng: Nhìn cô này [hay anh kia] đẹp thật, nhưng khi mở miệng ra thì toàn là nói những điều vô duyên. Lời nói là cách thức căn bản nhất để biết một con người. Trong bài đọc 1, tác giả sách Huân Ca dạy chúng ta cách thức để biết một con người, đó chính là qua lời nói của họ. Bên cạnh đó, tác giả sách Huân Ca khuyến cáo chúng ta phải “*học ngồi học nói, học gói học mở,*” vì người ta sẽ dựa vào lời từ miệng chúng ta nói ra để biết lòng chúng ta. Đây chính là điểm nối kết với bài Tin Mừng hôm nay khi Chúa Giêsu nói về nguyên lý “*nhân-quả*” trong cuộc sống: xem quả thì biết cây.

Bài đọc 1 mang tính tượng hình và so sánh rất cao. Chúng ta phân tích chi tiết bài đọc 1 [gồm có 4 câu] để rút ra những bài học hữu ích cho cuộc sống. Trong câu 4, tác giả sử dụng việc sàng lúa để so sánh với việc sàng lọc cái dở từ lời nói của con người: “Sàng rồi, trấu ở lại sàng, nói ra, cái dở rõ ràng thấy ngay” (Hc 27:4). Câu này ngụ ý nhắc nhở chúng ta về việc cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói của mình vì qua lời nói của chúng ta, những khuyết điểm và yếu kém chôn vùi trong thâm sâu tâm hồn sẽ được tỏ lộ. Trong câu 5, tác giả sử dụng hình ảnh lửa thử bình gốm để so sánh với việc qua trò chuyện để biết người rôm người hay: “Có thử lửa mới biết bình thợ gốm, nghe chuyện trò, biết ai rôm ai hay” (Hc 27:5). Câu này ngụ ý nối tiếp tư tưởng của câu 4, tức là, chúng ta phải sàng nhiều lần, thử nhiều lần thì mới khám phá ra được người rôm kẻ hay. Nói cách khác, tác giả sách Huấn Ca nhắc nhở chúng ta đừng vội nhận định một con người chỉ qua một câu nói, nhưng phải thử và phải nghe cẩn thận. Câu 6 dùng tương quan quả và cây để so sánh mối tương quan giữa lời nói và lòng người: “Xem quả thì biết vườn cây, nghe lời miệng nói biết ngay lòng người” (Hc 27:6). Chúa Giêsu sử dụng hình ảnh này để dạy các môn đệ mối tương quan giữa tư tưởng và hành động trong bài Tin Mừng hôm nay. Câu 7 đóng vai trò như bản tóm tắt của những gì liên quan đến mối tương quan giữa việc ăn nói với tính cách của một người: “Chớ vội khen, khi người chưa lên tiếng: muốn biết người, phải nghe miệng nói năng” (Hc 27:7). Chúng ta phải chậm nói nhưng nhanh nhẹn trong việc lắng nghe nếu chúng ta muốn biết người khác như thế nào. Thật vậy, người kiên nhẫn lắng nghe là chìa khoá để biết và cảm thông với người khác. Đây là thái độ căn bản mà Chúa Giêsu muốn các môn đệ của Ngài phải có.

Trong bài Tin Mừng tuần trước, Thánh Luca trình bày cho chúng ta việc Chúa Giêsu dạy các môn đệ những điều làm cho họ khác biệt với những người khác vì họ là môn đệ của Ngài. Đồng thời, Ngài cũng dạy họ những thái độ cần thiết mà họ cần có khi đối xử với người khác. Trong bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Giêsu dạy các môn đệ về ba tương quan cần thiết trong cuộc sống: Thầy – trò, sửa mình – sửa người, tư tưởng – hành động. Nói cách khác, bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Giêsu trình bày ba sứ điệp khác nhau của Chúa Giêsu cho các môn đệ.

Sứ điệp thứ nhất nói đến tương quan giữa thầy – trò (Lc 6:39-40): “Khi ấy, Đức Giê-su kể cho môn đệ dụ ngôn này: “Mù mà lại dắt mù được sao? Lẽ nào cả hai lại không sa xuống hố? Học trò không hơn thầy, có học hết chữ cũng chỉ bằng thầy mà thôi” (Lc 6:39-40). Câu này không có ý nói đến những thầy giả trong cộng đoàn của Luca, nhưng nói đến các môn đệ là những người mù cho đến khi mắt của họ được mở ra qua việc giảng dạy của Chúa Giêsu (x. Lc 6:20-38). Chỉ khi các môn đệ được huấn luyện kỹ lưỡng về việc chia sẻ tất cả những gì mình có và mình là như Chúa Giêsu [sẵn sàng chịu đau khổ và chết cho người khác], thì mới có khả năng để hướng dẫn và dạy dỗ người khác.

Sứ điệp thứ hai nói về việc sửa lỗi huynh đệ. Điều này chỉ xảy ra sau khi đã được mở mắt và nên như Thầy. Điều đầu tiên khi được mở mắt là nhận ra điều làm cho mình bị mù, điều cản trở mình khỏi việc biết chính mình, để sống thật với mình. Chỉ khi mình sống thật với chính mình chúng ta mới có khả năng hiểu và cảm thông để giúp người anh chị em của mình sửa chính họ: “Sao anh thấy cái rác trong con mắt của người anh em, mà cái xà trong con mắt của chính mình thì lại không để ý tới? Sao anh lại có thể nói với người anh em: ‘Này anh, hãy để tôi lấy cái rác trong con mắt anh ra’, trong khi chính mình lại không thấy cái xà trong con mắt của mình? Hỡi kẻ đạo đức giả! Lấy cái xà ra khỏi mắt ngươi trước đã, rồi sẽ thấy rõ, để lấy cái rác trong con mắt người anh em!” (Lc 6:41-42). Chúa Giêsu khuyến cáo những ai chỉ nhìn thấy

sai sót của họ trong lãnh vực chia sẻ của cải như không có gì so với những thiếu sót của người khác. Hãy nhận ra thiếu sót của mình và sửa mình trước khi chỉ ra thiếu sót và giúp anh chị em của chúng ta.

Sứ điệp thứ ba nói về tương quan giữa tư tưởng và hành động. Chúa Giêsu dùng mối tương quan giữa quả và cây trong bài đọc 1 để nói lên mối tương quan giữa tư tưởng và hành động: “Không có cây nào tốt mà lại sinh quả sâu, cũng chẳng có cây nào sâu mà lại sinh quả tốt. Thật vậy, xem quả thì biết cây. Ở bụi gai, làm sao bẻ được vỏ, trong bụi rậm, làm gì hái được nho! Người tốt thì lấy ra cái tốt từ kho tàng tốt của lòng mình; kẻ xấu thì lấy ra cái xấu từ kho tàng xấu. Vì lòng có đầy, miệng mới nói ra” (Lc 6:43-45). Chúng ta lưu ý ở đây chi tiết “cây tốt.” Điều này ngụ ý nói đến việc làm theo đúng điều Chúa Giêsu dạy trong Lc 6:20-38 chỉ đến từ con tim của những ai đã trở về với Thiên Chúa nhân hậu từ bi, Đấng Chúa Giêsu công bố trong sứ vụ rao giảng về Nước Thiên Chúa. Hãy sám hối!

Tóm lại, tư tưởng cây tốt sinh trái tốt và cây xấu sinh trái xấu được Thánh Phaolô khai triển trong bài đọc 2 qua hình ảnh của người người tốt và người xấu. Người xấu là người sống theo thân xác hay hư nát và để cho tội lỗi chiến thắng, còn người tốt là bỏ đi lối sống theo thân xác hư nát để mặc lấy sự bất tử (x. 1 Cr 15:54), và họ là người chiến thắng tội lỗi nhờ Đức Giêsu Kitô: “Bởi vậy, anh em thân mến, anh em hãy kiên tâm bền chí, và càng ngày càng tích cực tham gia vào công việc của Chúa, vì biết rằng: trong Chúa, sự khó nhọc của anh em sẽ không trở nên vô ích” (1 Cr 15:58). Chúng ta thuộc loại nào: Tốt hay xấu?

